

Nevteleno
Poprijeta Devica Marija

IV letni ticsaj, 2 st

1908. febr.

Zmozsna
Gospá Vogrszka

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Reditel :

Bassa Ivan plebános vu Novojgori.

Klekl Jozsef: Salve Regina	33
Szresen: Pozdráv od morja	37
M.: Ocsevje, ka právite vi ua to?	39
Szlepec Ivan: Daritev sv. mese	41
S. F.; Fajncsekovi dnevi	45
Lenarsich Mirko: Premislavanje	49
Bassa Ivan: Iz zgodovine materecerkve	52
Veren: Szv. Simeon	55
(bi): Navuk szv. Franc. Sal.	58
Drobis. — Posta reditela	61

Ki ne dobro, ki je vees, ali menje dobo sznopiesov, naj mi naznani! Vsza piszma k meni, vu stamparijo nikaj!

Ki sesé liszt dáblati, naj za njega dve koroni posle na ime: Bassa Ivan plebanos vu Novojgori — Ujhegy — posta Pusztaszentmihály, (Vasm.) ali naj onomi dá, od koga liszt prekvzeme vszaki meszec.

Sziromáki, ki nemorejo zdaj vesaszi plácsati, kak vszako leto, tak i letosz lehko po veeskrátnih sumah, ali pa, kda bodo meli, naednok plácsajo!

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom. Preminocse leto je osztalo nanjega 300 koron. Zdaj zse mámo 1100 koron i interes.

NEVTEPENÓ POPRIJETA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPÁ VOGRSZKA. — POBOZSEN MESZECSEN LISZT

REDITEL :

BASSA IVAN

PLEBÁNOS

Vu Novojgori (Ujhegy, p. Pusztaszentmihály Vas-m.)

Prihaja vszaki meszec 8-ga. Cena 2 koroni, v Ameriko tri.

Salve regina.

II. Pozdravlena bodi . . . vüpanje nase. Vüpanje nase je, ár je tisztoğa porodila, po kom mámo vüpanje sze zvelicsati. Jezusa Krisztusa mati je. Onoga nam je dála, ki nam je z bozsánszkoga szvojega szreca izhájajocse te lepe recsi dao na tolászbo „Vüpajte sze szinki, jaz szem szvet obládao.“

Njéni szin nam je vsze, zanjim nam je ona vsze. Vnjej szo sze vüпали ocsáki i ne szo sze vkanili, vnjej gresniki i povrnoli szo sze; knjej szo prihájali zšalosztni i vtolili szo sze; po njenoj pomocsi szo dobri sztanovitni osztali; po njenoj pomocsi szo vszi szrecsno mrlí, ki szo sze vnjej vüпали. Celoga szveta ednoglászno szvedocsaszto szo recsi szv. Germana :

„Ti szí mojí voj na poti mojega potüvanja, ti szí omocitelica mojih pesajocsih mocsih, ti szí vszo moje bogásztvo v mojem sztradanji, ti mi odverscs verige, poszlühni moje prosnje, ár szí ti moja obranba, mojí zsitek, moja zagovor-nica, moje vüpanje i moja mocs.“

Celi katholicsanszki szvet je vüpanje szvoje vszickdár v Marijo polozso, ár szo sze vnjoj vüпали rimszki papezsi, skofi, cela mati cerkev, krscsanszki narodje i vladarje, szednov recsjov celi njo poznajocsi szvet.

Vnjoj sze je vüpala cela szvéta maticérkev i plácso szvojege vüpanja je v njenoj pomocsi vszivala. Po szmrti Jezusovoj je escse 20 let na zemli osztala. Zakaj? Naj moli za matercérkev. Krivovernike je njéna pomocs obládala. Krscsanszko obesinszko szpráviscse v Efezusi pred vnogimi sztotinami je odlocsilo, ka je Marija „Bogárodica.“ Je to ne njéna zmága proti tisztoga csasza krivovernikom?

Krivovernike albigenese je od njé dáno szv. esiszlo szpravilo nazáj vu krilo szvéte matrecérkvi, knjej sze je molo szv. Dominik i ga je poszlühnola. Vnjej sze je vü-pao i ne ga je zavrgla, nego celo szv. matercérkev po-njem obogatila szvetim rozsnim v ncom.

Kda szo türki l. 1571-ga otoke Cyprus i Rhodus oszvojjili i sze prtíli, da celo zahodno Europo pod szvojo oblászt dobíjo, ka je resilo krscsanszto? Marijina pomocs. Od njé szo proszili V. Pius pápa klecsécs pomocs, odnjé verniki sz szvétim rozsnim vencom i türke je doszta menjši sereg katolicsanszke vojszke pri Lepanto-i szlavno obládao.

Na szpomin te zmage je te den na eseszt zmagovalne Blázsene Device poszvecseni, XIII. Gregor pápa szo ga pa za szvetek szvétoza rozsnoga venca posztavili, ka i escse dneszdén drzsimo.

Szto let poznej l. 1683-ga szo türki Dunaj (Becs)

napadli. XI. Innocent pápa szo III. Szobiészky Jánosa, polszkoga krala oproszili, naj ide Leopold caszari i celomi krscsansztvi na pomocs i celo polszko drzsánje goripozvali, naj gorécse moli, ka szo i szami szvéti ocsavesinoli.

János král, pred, kak bi v tábor so, je romo v Czenztóchowó [Csensztochovo] na imenitno Marijino romarszko meszto pred njéno csüdodelno podobo i dráge dare je poszlaó i na drúge kráje, steri szo po pomocsi Marijinoj, bili znáni.

Na dén vojüvanja je bio pri szvétoj mesi, precsiszto sze je i tak v düsi okrepesen je szvoje vojszke z etimi recsmi pelao vu boj, „*Vüpajocs sze vu pomocsi nebeszkoj, pod branitelszkimi perotami Blázsene Device Marije hodimo v boj.*“ — I Kara Mustafe stirikrát vekso vojszko je obládao, ka sze je celi szvet nad tem csudivao. Kda bi szvéti ocsa to zvedili, jocsics szo dolipokleknoli i dáli Mariji hválo za dáno pomocs i nasztávili szvétek *Marijinoga Imena*, ár nje na pomocs zovécs szo vojáki obládali.

Napoleon francozki caszar je VII. Pija papo dao v vozo vrzsti, ár on, kak vladár celoga poroblenoga szveta je ne scseo pred szebov i vise szébe nikse oblászti szpoznati. I za pet let? Pápa szo z velikov szlovesznosztjov sli nazáj v Rim po *Marijinoj pomocsi*. — Napoleon pa v pregnászstvo na otok Elba.

IX. Pijo pápo szo puntarje z Rima preguali l. 1849-ga. Ali oni szo sze v Mariji vüpali, ka jih nazáj szprávi, Prav genlive szo njihove sz vüpanjem pune recsi „Mi szmo v Blázsene Devo polozsili sz csakanjom puno vüpanje, stera po vizzokosztí szvojih vrednosztih i angelov vrszto dolidobivsa je k vizzokomi presztoli Bozsánsztva prisla, i sztare kacse glávo je z mocsjov szvoje noge raztlácsila. Ona, stera sztojécs med Krisztusom i njegovov matercérkevjev, je celo dobra, krotka, i vu milosztih tüdi bogata, je krscsanszko lüdsztvo z tezsávnih prilik vszikhár odszlobodila, od napádov i jálnosztih neprijátele obranila i od koncsnoga pogüblenja zse telkokrát resila, záto sze mi tüdi szlobodno vüpamo, ka i nász vkrilo vzévsa vu nasem pomilüvanja vrednom, zsalosztinom i britkom sztálisi, sze nam bo szmilüvala i pri Bogi szvojim nájzmozsnem i nájvszpeluesim zagovorom odvnré

bics njegove bozse szrditoszti, z sterim sze nam on za volo nasih grehov prti, valove vnoge hűdobnoszti, steri na naso nájvékso zsaloszt, nam matercérkev vszepovszod napadajo, potihsa i tak naso zsaloszt na radoszt preobrné.“

Zaisztino z vűpanjom pune recsi, stere je Marija ne mogla zavrzsti. Pomogla je szvéto matercérkev, pomogla je szv. ocsó, ár je v Rimi mir posztao i szo sze szvéti ocsa l. 1850. ápri-la 12-ga vnjega nazájpvornoli i za starih let na radoszt celoga szvéta razglászili verszko pravico od Marijinoga nevtepenoga proprijétja.

Celi krscesanszki szvet, sze je vűpao v Mariji, njoj szo sze zrocslí národje, njoj szvéta maticérkev. Kak nam zgodovina szvetlo szvedocsi. Njeno pomocs proszi celi szvet, kda po tihih mesah sze razlega lűblena molitev od izhoda, do zahoda: Salve Regina — Pozdrávljena bodi kralica. Zakaj? Ár sze vűpa vu njénoj pomocsi. Njo dieci sztári in mladi meszeca mája po májuskoj pobožnoszti, po smarnicah. Oh, kak do szreca mi szégne, kda zacsűjen doneti peszmico znáno. „Szpet klicse nasz vencesani máj“. Iz obráza molécsih i popevajocsih sze zsari vűpanje do Marije. — Vűpanje do Marije ovije nam roke dosztaokrát, vszaki den, poszebno celi meszec oktober, sz szvetim rozsnim vencom. Kak sze mi dűsa radűje, csi szí szaino žmizslim nato. Scsiszta novi szvet mi je odprt, z venci je prepleten, do nébe gorszégne, se purgatorium ovije, zemlo pokrije — oh kak lepi je szvet té meszec — vsze Marijo szlavi, vsze njoj posila pozdráve, med venci sztoji i milo posila nam miloszti dáre, ki szmo njoj vili vence na csészt. Blázseni rozsní venec, kak lepi szí ti, kak rad te vzemem vu gresne roké, kak rad te kűsűjem, genlivo pozdrávlam — oh da vszako zrnice tvoje mi právi: vűpaj sze, Marija ti pomágala bo.

Vűpaj sze, cslovek, v Mariji sze vűpaj, ne vkani te nìkdár to vűpanje, „ár ona je mati szvétoga vűpanja“ [Jez. Szin. Sir. XXIV. 24] ona je szama za *Bogom nase jedino vűpanje*.

(Dale.)

Klekl József.

Pozdráv od morja.

Od krája dálnoga
Morjá jadránszkoga
Rad bi vam poszlo
Pozdráve domo
Ali po kom?
Vdrügi kráj idejo
K vam tá ne pridejo
Váli zeléni,
Ládje noszécsi --
Ponjih zobsztom.

Pticsice lübléne
K vam nebi letéle
Szneg zima je tam
Csasz pticam neznan —
Prejsle bi tam.
Tü szunce imájo
Po cvetji szkaklájó
Pa neme szo li.
Tam — je zagrli
Zima, to znam.

Edno bi slo tá kvam,
Neszlo pozdráve vam :
Bora sz sirocco-m.*]
Hitro sz pozdrávom
Tam bi sztalá.
Al'on je lübézen
Ne nikdár, vihéren,
Nemore sze tak
Z vihérom prekdat ! . . .
Brezi sztrahá.

*) Bora mrzel, sirocco (povej sirokko) topel veter, steriva morje zburkata.

Po kom pa te? Zse znam.
Po Njem, ki tü in' tam
V cérkvi je domá
Zvelicsar szveta —
Jezus moj' vsze.
Njega posilam k vam
Ki vam je dobro znán.
Po Njem pozdrávlam
I blagoszlávlam
Znánce mi vsze.

Szrcsen.

Ocsevje, ka právite vi na to?

Eden mladi cslovek, ki je nameno II. Vilhelma nemskoga caszara moriti, je nisterne dni pred szmrtjov to pravo „*Cse bi me ocsa nacsí odgojili, nebi tak dalecs priseo, nego bi drügi cslovek bio zmene.*“

Ocsevje, ka právite vi na to? Ki lagov zgled dava, ki nedosztojne gucse gucusi pred decov, ki je za szebov po kresmah vodi, morebit dobro odgojavle szvojo deco? Ali, cse mati moli, ocsa preklinja, mati je v cerkvi, ocsa pa vkresmi, mati delavna, ocsa pijanec, mati verna, ocsa razvüzdanec, mati v bratovsesini, ocsa pa na klantivanji, je dobra odgojitev to?

Ocsevje, od vasz govorim, ka právite vi nato?

* * *

Eden drügi zgled vidimo. Ne dugo je v mro na Spanjszkom Almeida grof, szenator (poszlanec najvisesnjega drzsavnoga zbora.) Dober kotolicsanec je bio, to sze tak razumi, ka ne szamo z jezikom, nego i zdjanjom. Eden den sze je ne dobro csüto, ali záto je li so poleg návade k szvetoj mesi. Ali na poti njemi je tak tesko prislo, ka szo ga mogli domo neszti. Da njemi je za vmreti bilo, gori je vzeo szlednja szvesztva. Kda bi pripraven vu vekivecsnoszt potüvati tam lezsao na poszteli, najmlajsi szinek k njemi biti ino njemi vu vüho posepetne „Ajtek zmiszli szi na lüblenoga Jezusa“ zaszmehé sze i v tom szmehi blázseno duso puszti.

Ocsevje, ka právite vi nato?

Toga grofa zsená je okoli pokojnoga sztojécsoj i jocsécsoj deci eto právila „Deca moja edno je szamo escse odzajaj: naszledújte ocsov zgled, te vam bozsji blagoszlov níkdár ne bo falio.“

Ocsevje, ka právite vi nato? Ali naesi bom vasz pitao. Jeli vase zsene túdi szlobodno te tanács dajo vasoj deci, naj vas zgled naszledújejo? Jeli máte mocsno vüpanje, ka vasa deca po vasoj példi hodivsa dobi bozsji blagoszlov? Jeli mate to tolázsbo, ka po vasoj poti deca ne zablodijo, nego sze zvelicsajo? Ali sze bojite, ka cse vam deca ne bodo nácsisi, kak szte vi, te sze na veke pogúbijo? Pa cse tak, *ocsevje, ka právite vi nato?*

M.

Daritev sv. mese.

Vpelávanje

1. Vrednoszt sv. mese.

Gda bi ednok flüeszki Peter vu kapelici szvojega brata, pobožno zsvocsega Miklosa, szv. meso poszlüsaó, kraszno videnje sze njemi szkázalo. Edno málo drevice je vido z szrtéla kapelice rászti, stero je hitro na kosnato drevo narászlo i njéne veke szo obszéncale celo szvéto meszto. Na drevi szo grozno lepe korine cvele, stere szo na tam nazocsne kapale i eden tal z njih je paszehnolo, ov tal szo pa cvetéce i diséce osztanole. Ne szí je znao on to prikázen razlozsi. Domo idocsi notri sze je povrno k szvojemi brati, ki prvle escse, kak bi njemi Peter edno recs pravo, je zácsaó od toga csüdnovitoga videnja gucsati. „Drevo, stero szí vido vu kapelici — právi Miklós — je znaménje onoga vnogoga blagoszlova, steri sze na lüsztvó z nekrvnoga áldova zvelicsiteta levajo. Kak korine káplejo vu tom áldovi na lüsztvó milosztni bozsi dári; vu ledenih szrcáh poszehnejo, vu pobožsnih szrcáh pa lepe cvetéce osztánejo.“ Naj tak ti krscsánszka düsa tüdi nebi bila z ledeno mrzlim szrcon pri daritvi szv. mese, naj bi z njega vnogo blagoszlovnih korin na tébe kapalo cstí i szpominaj sze vecskrát z velke vrednoszti szv. mese.

Zse vu sztáron zákoni je Bog po Malakiás proroki vönazveszto, ka sze njemi zse vecs ne dopádnejo zsidovszki áldovje i pravo je: „Vu vszeh mesztah i csiszte

áldove bodo prikazsüvali iméni mojemi.“ Ete csiszti áldov, steri sze dneszdén po vszeh krajinah prikazsüje Goszpodnomi je daritev szv. mese. To je jedini csiszti áldov, ár sze vu njem szan Jezus, vu kon sze je Ocsi nebeszkomi dopadnolo, gorialdüje. Prvlé kak bi Jezus vu nébo sztopo, je apostolom obecsao: „ovo jaz bodem z vami vszaki dén do konca szveta.“ Te recsi sze poszebno na szv. mese áldov szlisajo, vu sterom Jezus nam do kouca szveta nas áldovni ágneec zselej biti. Ona neszkoncsana lübézen i szmilenoszt, z sterov sze je Zvelicsitel za nász dao na krizs prebiti, sze ponávla vszaki dén pri szv. mesi. Ar je krizsni i mésni áldov on eden áldov, steriva sze szamo vu tom locsita, ka sze pri szv. mesi ne preleva Krisztusova krv. tak, kak na krizsi. Záto dobro právi Segneri: „Szv. meso oprávlati, ali pa poszlüsati je telko, kak vsiníti, naj bi on Jezus, ki je za vszakoga csloveka mro na krizsi, za méne, za tébe i za vsze, ki szo pri mesi nazocsni, znova mro.“

Zsidovje szo vszako leto potrosili vüzemszkoga ágneca na on szpomin, ka szo sze njuvi ocsevje po krvi vüzemszkoga ágneca odszlobodili od pomora vu Egyptomi. Mi tüdi vszaki dén ponávlamó áldov isztinszkoga vüzemszkoga Ágneca, na zahválui szpomin onoga, ka nasz je Bog ne szamo ednok odszlobodo od peklénszke szmrti, nego od njé nasz escse zdaj nepresztanoma odszlobodjáva, záto právi szv. Timót, jeruzsálemszki püspek: „Zemla szv. mesam má hváliti, ka escse gorisztoji, rezi njih bi zse dávnó na nikoj prisla za volo grehov lüdíh.“ Záto je szv. mesa nájbolsi áldov pomirenja za nase grehe. „Dente vsza dobra dela na edno vágo — právi Just. sv. Lovrenz — kak molitvi, poszte, verosztüvanje, álmóstvo it. d., na ovo vágo pa szamo edno jedino meso i vidili bodete, kelko je vecs vredna ona od vszeh ovih dobrih del; ár sze vu szv. mesi on gori aldüje, vu kom punoszt bozsánsztva sztanjúje . . . koga szredbenoszt je vszemogocsna.“

Szv. Bonaventura právi: kelko kaplic je vu morji, trákov vu szunci, zvezd na nébi, korin na zemli: telko szkrovnoszti zdrzsáva vu szebi szv. mese áldov. Zlátóvsztni pa: szvéti je áldov, kaksisté je pop, ár áldov za szvétoga ne vsini cslovek, nego szan Krisztus.

Dobro szo pozuali velko vrednoszt szv. mese vszi

právi i pobožni služgi i službenice božse, kak sje to škázse z njuve vrelósti, z sterov sjo szv. meso poszlúsalí. Zse od prvih kršćenikov právi kniga apostolszkođa djánja, ka sjo oni vrelí bíli vu vlámanji krúha, pod sterimi recsmi sje darítev szv. mese razmi. Triszo let sjo mogli kršćenícje vu szkritih mesztab, vu votlinah i kriptah szv. meso obszlúzsávati, ár sjo njé zsidovje i poganje nepresztanoma preganjali. Szv. Dioniz alexandrianszki nam to etak popise : Csi nasz glih z vszega meszta prezsenéjo, dónok odbrzsimo nase szvétke i božse szlúzsbe, vszako meszto, pole, goscsa, hajov, stala i escse temnica nam za szvéto meszto i za szpráviscsse szlúzsi. Ni dalecsina, ni božsno vremen, ni pogibelnoszt, niti niksá nápotá je kršćeníke ne nazájzadrzsalo od szvete mese, stera sje je te rédno po nedelah obszlúzsávála. Z veksine prednedelno nocs sjo kršćenícje vu molítvi zalejáni verosztúvali i pred zarjov sjo zse vszi okoli máloga oltára klécsali. I kak gorécsa je bíla njuva pobožnoszt, kak veszéto njuvo lice, kak posteno njuvo oponásanje ! Vszi sjo kak vu cslovecsse telo oblecseni angelje tam klecsali. Te je ne trbelo zapovedi, stera bí njé na poszlúsanje szv. mese vézala. Szledi sje je tá vrelózt poménsala tak, ka je Maticérkev z zapovedjov mogla mlácsne kršćeníke na poszlúsanje szv. mese szilítí, ali najsle sjo sje vszígđár pobožsne dúse, vu sterih szrcáh je gorécsnoszt do szv. mese dale vrela.

Tak szv. Monika je ní eden dén ne zamúdíla szv. meso, ár je dobro znála, ka je to neszkoncsano velko vreden áldov, po sterom sje duzszen liszt nasih grehov zbrise. Blúzi k szmrti to je proszla od sziná szvojega. naj bí sje vu szvojih szv. mesah z njé szpomíno.

Szv. Dominik je zse vu mládih letah z veszeljom szv. meso poszlúsao, ár „nindri sje tak obílno ne levájo — právi on — mílosztne vretine, kak na áldovnom oltári.“

Szv. Ludvik, Francuski kral, je vszakidén dve tri mesi poszlúsao. Gdá bí pa zvedo, ka njemi to velikásje zameríjo, ár bí to vremen lehko na dogotovlenje orszacs-kih del obrno, njim je pravo : „Kak szkrblívi sjo tá moja goszpoda, ali csi bí na lovino escse ednok telko vremena obrno, ní recsi mí nebí pravíli.“

Zse z teh nísternih péld lehko previdis, ka sjo sje

vszigdár i vu vszakom sztálisi znajslí krsćeníje, kí szo prestímali velko vrednoszt szv. mese ino szo z dosztójnim tálom pri njoj nazocsi bili. K tomí poszlühni escse Zlátovüsztnoga recsi: Kí je szv. meso poszlüsao, on de poszebno na on déu bozsi blagoszlov vszívao — vu vszem szvojem deli, mestriji, odaji, kúpili. Csi bí pa on dén, vu sterom sz. meso poszlüsao, mogao íneti, vu szkrádnjoj vöri bí tí Jezus poszebno na pomocs bío, ár szí tí tídi njega gorípószkáo pri njegovom szv. áldóví. Angelje pázijo í csuvajo taksega csloveka, ár je on njuv tíváris posztano z tém, dá je z njímí molo í díeso Kralá angelov.

Szlepecz Ivan.

Fajnsekovi dnevi.

Gda je ednok vido eden türk nerodnoszti krsesenikov fajnsekove dneve, je pravo ka krseseniki te dneve znorejo, scse le na pepelnico sze njim pamet nezaj povrne, gda njim duhovnik szepelom glavé potroszi.

Szodba toga turka je krsesenikom ne vcsasz, csi ravno má precí isztine v szebi. Ali to je pa türk ne povédao, kelko sze fajnsekove dnéve Bog zsali, kelko grehshnikov Jezusa po recsah szvetoga pizma znovies krisza, kelko dús sze vu tom csaszi pogübi, ár je satan zgrabi vu szvoje zánke.

Neduzsno i posteno veszélje je ne prepovédano, ár pobožnoszt je ne zsalszt, kak nisterni lüdje miszlijo, liki veszélje vu szv. Dübi. Vej sze escse tretjo adventno nedelo cste : „Bratje ! veszélte sze vszigdar v Goszpodí ; scse pravim veszélte sze“. Pa polek je tüdi povédano : „Vasa prijaznoszt bodi znana vszem lüdem ; Goszpod je blüzi“. (Fil. 4.) Zvelicsiteo je pravo zsidovom ; „Csi szte Abrahamova deca, delajte tüdi Abrahamova dela“. Tak tüdi mi, csi szmo deca Bozsa i Marijina, delajmo to, ka nam G. Bog zapovedáva ne pa to, ka nam szvejt ponüvle.

Lépo pise szv. Efrem : „Nemremo tü pleszati i szkakatí pa na drügom szvejti vecsno veszélje vzsivatí“.

Krisztus je pravo : „Jaj vam steri sze zdaj szmejéte, ár zsalüvali i jokali bodete“. Ne mogocse sze obnasati kak krcsenik, zatém pa kak pogan, ar „niscse nemre dvema goszpodoma szlüzsiti.“

Nisterni lüdje sze zgovárjajo znávodov, vis, ár med lüdmi zsvém, morem sze tüdi po ludéh ravnati, ka nede mogeo niscse nikaj praviti ad méne. Ka pa pravi Bog ? „Ne lübite szvéta, ne toga ka je vnjem. Csi sto szvejt lübi Ocsine lubezni ne vnjem . . . Szvejt preide i njevogo poszelenje“. (J. Jan. 2, 16.) „Ali ne véte, da je prijátelszvo toga szveta szovrázstvo do Bogá? Sto koli scsé biti prijateo toga szvetá posztáne szovrázsnik bozsi“. (Jak. 4. 4.) Bog nasz nede szodo po poszvetnih návadaj, liki po szvojih zapovedah, po szvoji recsah.

Ja pa rávno fajncsekove dnéve sze naj vecs hüdoga vesini ali te ne valajo bozse zapovedi? Zsalosztno je, ka rávno té dnéve sze naj vecs greha vesini i neduzsnosztü zgübi. Vzgodovini sze csté, da szo zarotniki umorili rimszkoga konzula Cezarja. Gda umirajocsi konzul zagleda med morilci tüdi szvojega szina Bruta, steromi je szkázao brezracsunano dobro, sze povije vpláscs rekocs : „Tüdi ti, moj szin Brut, szü med njimi“. Fajncsekove norosztü prebádajo Szrce Jezusovo. Ka de pa pravo Jezus, csi de vido med szvojimi preganjálci tüdi deco Marijino? Ali nebo zdehno : „Deca moje materé szo sze proti meni bojüvala“. (Pes. pes. 1. 5.) Kakso zsaloszt more obsütüti Marija nad taksov nezahválnov decov : Vej Marija med vszemi sztvarmi naj bole lübi szvojega szina.

Szv. Ana, Katarina Emerih (9. febr. 1821.) je po bozsem píípüscsenyi trpela za razne gresnike. Naj hüjsi szo bili za njo vszako leto fajncsekovi dnévi. Pravila je : „Glédati morem vszo odürnoszt, razvüzdanoszt, celo mislenja i znotrásnjo hüdobijo szrca, vsze satanszke zanke, kak sze düse pográzsjajo i káplejo. Povszod vidim hüdoga düha zvráven, i morem letati, trüpati, nagovárjati Boga, prosziti, za kastigo sze aldüvati. Poleg toga pa vidim szramoto stero neszpametni delajo Zvelicsiteli . . . Vidim ga ranjenoga, krvavoga, poplüvanoga. Vidim na videz neduzsno veszélje v njenoj nagoti i naszledkih. Sztrah i csütenje mi trga szrcé i iz edne moke idem vdrügo, da bi tomi i onomi gresniki szproszila csasz i milocscso“. Trpljenje za

volo taksih prikaznih i razodenj je bilo tak veliko, da sze od velikih bolecsin ne mogla genoti i szkoro ne odeh-noti. Vsze to je szv. devica Katarina trpela za fanjskove gresnike. (Schvöger, Kat. Emerich.)

Nekaj podobnoga sze esté v zsvljenji szvete Gertrude. Gda je ta szvetnica bozsa na fajncsekovo nedelo proszila Bogá szmilenoszt za grehe krscsenikov fajncsekovih dnevvov, sze njoj na ednok prikázse Krisztus vu kejpi, kaksi je bio, gda je bio bicsüvani, zvezani, med dvema razbojni-koma, med sterih ga je eden plüval, drügi bicsao. Szvet-nica sze presztrási i pita Zvelicsitela, kak bi bilo mogo-cse te bolecsine zlehkoti. Odgovor sze je glászo. „Sto de szpobozsnim szrcem premislávao moje trpljenje i molo za gresnike, steri me neuszmiлено zsalíjo, tisztí de devao na moje rane naj prijneteso lehkoto.

Tüdi bl. Margeta Marija Alakok je fajnskove dnéve naj vecs trpela. Ednok pred fajnskom sze njoj po szv. precisicsávánjí prikázse Zzelicsiteo, kak ga je Pilatus po-kazao lüsztví, szkriksom obterseni, vesz krvávi i ranjeni. Preszvéta krv tecsé na zemlo i milo njoj govori: „Ali nega nikoga, steri bi meo szmilenoszt z mojjv bolecsinov i sze vdelezso mojega britkoga trpljenja, vu stero me poszebno te csasz gresniki pripravljajo“. V znamenje szo-csutja prime szvetnica tezski krizs i trpi sztrasne holo-csine. (Zsivl. szvetn.) Szamo eden zgled z zsvljenja szv. Luitgarde.

Ednok sze njoj prikázse Devica Marija, vsza bleða, zsalosznoga obráza, kda jo szvetnica pita, stera szaloszt jo tezi, odgovori szvéta Devica: Pogledni, moj Szin je od krivovercov i szlabih krscsenikov pali plüvan i krizsan. Taksi zglédi nasz nagiblejo k csütenji z bozsím. Odrese-nikom i njegovov Materjev. Vesi nasz pa tüdi, naj za grehe drüghih zadosztüjemo i tak tolázsimo preszveto Szrce Jezusovo. Nase delo pa naj bo te fajncsekove dnéve, da povéksamo szvoje molitve, da pobozsno csaszlimo najszve-tejsi Szakrament. Dobro dete Marijino najde tüdi doszta prilike, ka odvrácsa tüdi drüge té dnéve od velke ne-varnoszti.

Vszako dete Marijino odörjavle fajncsekove veszelice i plesze, obzsalüje fajnskove norce, steri sze telko trü-

dijo za pekeo i nikaj nevéjo od csisztoga dühovnoga veszélja.

Zato pa drághi sztaris, proszim te vu imeni Jezusovom, szkrbi, ka nabos ti ali pa tvoja deca po pleszaj fajsekove dnéve zsálili lüblénoga Jezusa. Csi sze scséte veszeliti, i nájti právo veszélje, iscsite pri Jezusi; ár edna kapla Jezusovoga veszélja je vékse veszélje, kak toga szvejta vsza veszélja.

Po »Cvetji« S. F.

Premislávanje od lúbéznoszi proti Goszpodnomi Bogi.

Lübi tvojega goszpodnoga Bogá iz celoga szercá iz cele düse iz cele pámeti i vsze moci tvoje. Glávna zapoved je to, szam Goszpoden Bog scsé, naj ga lübis.

Na tébe gledócs je to ne velika dika, ka te gori zové Goszpoden Bog naj ga lübis?

Ár ka szí ti óh cslovek! Práh ino pepel!

Ino sto je Goszpoden Bog? Neszkoncsano zmozsen Goszpod, ki vsze, ka je szvojov recsjov sztvoro, gori drzsi, ravna, koga dicsi cela néba, vszi Angelje ino szvéhci! Ino té Goszpoden Bog ti právi: „Lübi me.“

Jeli bi dőnok mogo povedati: ne bodem te lübo! To nemres, to neszmis povedati.

Té tak Goszpodnoga Boga lübiti mores! Ka to zadene? Teliko zadene, ka mores njegove zapovedi zdrzsati, ka sze Njemi ino vu Njem mores veszeliti, veszélje iszkati.

Ino imas zrok sze Goszpodnomi Bogi veszeliti, csi szí szamo nisterne njegove lasztlivnoszi premiszlis.

Szamo szí zmiszli na njegovo zmozsnoszt, sterov je vsza sztvoro, ino vsza gori drzsi! Ino té zmozsen Bog je tvoj Ocsa!

Koga sze imas bojati ti szíromaska düsa, gda tak zmozsnoga Ocsó imas?

Imas zrok sze veszeliti Goszpodnomi Bogi, csi szí premiszlis, ka je neszkoncsano pravicsen, ka zse ednok doli potere krivicsnoszt, záto mores na Bogá niháti csi ti sto krivicsnoszt csini, ino hüdobó neszmis iz hüdom plácsati.

Imas zrok sze Goszpodnomi Bogi veszeliti, csi szí premiszlis njegovo miloszlivnoszt do tébe. Gda szí bil zgübleni, je te odküpo, gda szí vu greh szpadno, ti je

odpüszto vnogokrát, ino keliko jih je zdaj zsé naveke szkvarjenih, ki szo pa lejko doszta mense ino doszta menje grehov meli kakor ti!

Tebé zdaj escse na pokoro csáka. Tü je prijétno vremen, mores je na pokoro nücati. Vidis keliko zrokov más drági cstévec. Goszpodnoga Bogá lübiti vu Njem sze veszeliti.

Jeli dönok vu drügom lejko veszelje isceses ino najdes?

Jasz ti povem, ka ne!

Jeli sze dönok lejko veszelis — povem — lepomi gvanti? Pride csasz gda de rasztrgani, ka szamo cota iz zsnjega bode, stero csi bi na ceszti vido, bi to pitao od tébe. „Jeli je to bil moj oblecs?“ „Jeli szo te cote zakrivale moje telo?“

Ali lejko sze veszelis tvojoj telovnoj lepoti?

Óh pride csasz, gda de té obráz, steroga pa zdaj lejko telikokrát vu gledali glédas — bode grbavi, pride csasz, gda na tom obrázi grdi csrv lázo bode, gda de té obráz to mogo trpeti, steri pa zdaj lejko od edne zšálne recsi vu csemerah gori.

Te sze ti tak lepoti tüdi ne vredno veszeliti. Ali lejko sze veszelis tvojoj deci?

Edno málo veszelje! Je veliko pitanje, jeli gori zraszté! Ino povejmo, ka ti gori zraszté, ka szí je zsmetno gori zhráno: je edno veliko pitanje, jeli de ti zahválno, jeli ti tvojo lübezen, stero proti njemi csütis, na teliko, ka sze gori zdignes proti szakomi, ki tvoje dete kastiga — jeli ti lübezen tvojo nede placšüvalo iz nezahvalnosztjom, jeli nede tvoje veszelje zsaloszt naszledüvala, jeli ne bodes lejko doszta szkuz tocsó rávno za tvojegá deteta volo. —

Óh doszta, doszta szkuz tecsé iz ocsih sztarisov, ki szo pa veszelje csakali od szvoje decé. Te tak nemas zroka sze trno veszeliti tvojoj deci.

Ali lejko sze veszelis tvojemí versztvi, lepoj mári, hizsi. Ne veszéli sze! Pride küga, ogenj, ino te poropa od tvojegá veszelja!

Pride ogenj, katerí ti zanicsi tvojo hizso, tak ka lejko drügo nede, kak₂práh ino pepel, ino niki, ki do mimo njé pribájali, bodejo z csüdivanjom pitali. „Jeli je to bila ona lepa hizsa.“

Ali povemo ka ne pride niti ogenj, niti kûga, té sze dõnok lejko veszelis!

Ali jasz ti pravim ka sze nemres!

Ár cslovek neszpozábi sze, ka komi sze zdaj ti veszelis hizsi, vérsztvi, mári, iz toga nics nebodes neszel vu ono máló hizsicsko stere je imé grob!

To sze prvlé zná zgoditi, ka ti jámar malo grabo szkopa, vu steroj de kumaj tvoje mrzlo telo meszto melo, nej pa tvoje versztvo ino poistvo.

Ali lejko sze veszelis tvojim i penezi!

Edno pogibelno veszelje! Lejko je zgûbis, lejko ti je vkradnejo, lejko ti tá zatepéjõ lám, gde je imas na poszodi.

Ali szamo povejmo ka sze ti to nezugodi.

Pitam te, kak dugo bi sze lejko tvojemi bogaszvti veszelio? Jasz ti povem: do tvojega prvoga betega! Ár gda pride beteg, steri te vu posztelo vrzse, té bodes to pravo, ka ji je zsé vnogo pravilo: „Vsze bi rad tá dao, ka imam, naj bi szamo zdrávje meo.“

Te je zdrávje dõnok veliki kincs, zdaj szam té najso komi sze lejko zaisztino veszelim, bi szi sto miszlo.

Óh moj cslovek ti szi sze szpozábo, ka kak lejko to zdravje zgûbis. Ka je zadoszta edno málo preládjenje, ka naj po tjédnaj vu poszteli lezsis, ali celo je zadoszta, ka te naj na cintor szprávi.

Vidili szmo tak vu krátkom premislavanji, ka szo zemelszka dela nase lûbeznoszti ne vredna. Ali dobro me razumite! Nescsem jasz pomenkati vu vasi szrcaj lûbezen proti vasoj deci, lûbezen proti vasim sztarisom. Bog me vari taksega vcsenja! Nej! Szamo to scsém vu nasa szrca zapiszati, naj vasa szerca vu zemelszka dela ne vteknete, naj ne zemelszka, nego Goszpodnoga Bogá ober vszega lûbite.

Szamo to scsém, szamo to zselem, ka je pravo Jezus Krisztus: „Ki bole lûbi szvojega oceso, ali mater, ali brate ali szesztre, ali tivarisa ali deco, ne je vrejden Mene“. — To imenitno opominanje szam steo vu vasa szerca zapiszati, naj sze ztoga nigdar neszpozábite.

Lenarsich Mirko.

Iz zgodovine sv. matercerkve.

— Konec preganjalcov. —

Vidili szmo vu preminocsih letaj, kak sze je preganjala sv. maticerkev z vszov mocsjov od vszeh sztranih. Satan je ne szpao, nego sze je zgrabo za vszako priliko, stera sze njemi je dobra vidla proti sv. veri Krisztusovoj. Vu szvojem deli je lüdi ponücao na szvoj namen, steri lüdje szo zna biti dosztakrat miszlili, ka dobro delo delajo, kda preganjajo pravo vero bozso, nego vnogi szo sze naisli med njimi, ki szo szpoznali krivicsne poli szvoje pa szo sze pobogsati za to li ne steli. Krv vmorjenih krszczenikov je vu nebo kricsala po kastigo bozso, kak je nikda neduzsna krv Abelova szpravila pregnantsztvo i szuzsnoszt za Kaina.

Herodesa, vmorilca sv. Ivana krsztlitela, szo csrvje pojeli zsvivoga; *Pilatus*, kda je z milosztli szvojega caszara vöszpadno, sze je vu dvojnoshzi szam vmoro: ne bi njemi miloszt Jezusova bogsa bila?

Nero caszara, ki je tak grozovitne mantre zmislavao za krsztsenike, pa je steo z tem veszelje szvojemi poganszkomi lüdsztvi szpravlati, je njegov namesztnik Galba pregnao z tronusa ino lüdsztvo rimszko pa celo njegovi dvorszki vojacje szo ga povrgli. On szam je povrgeo Rim

szkrivoma pa je so vu edno palacso ednoga szvojega biv-sega szlűzsabnika pa kda je tű csűo za dva dni, ka je njegov neprijatelj Galba zse v Rimi pa ka je rimszki velki tanács ne szamo caszarszke oblaszti njemi vzeo, nego ga je tűdi na to obszodo, ka more na szmrt bicsű vani biti, te je szam szebe vmoro z szvojim mecsom ravno on den, na steri den je pred nisterimih letih szvojo lasztivno mater dao vmoriti.

Domitian, ki je tűdi jczere zpomoro ino veszelje meo vu jocsi ino zdihavanji manternikov, je na szlednje tűdi szvojo zseno steo dati vmoriti, stera je to zvedila pa te ona njega vmorila.

Trajan je vmro v Azsii po ednom neszrecsnom boji, steri nikomi ne na haszek bio pa szo ga mortvoga pripelali nazaj v Rim.

Hadrian je tam vmro, kde je szv. Symphoroso pa njene szedmere szine dao vmoriti vu Tivoli zvanoj obcsini. Na konci szvojega zsitka je grozovitni beteg meo, steo sze je vecskrat szkoncsati za volo velikoga trpljenja, pa njemi je njegova okoliscina ne dopusztila. Na szlednje sze ja podao pijancsivanji pa kak kriva zsvad je dokoncsao szvoje zsvljenje.

Markus Aurelius je sz tem zkoncsao szebe, ka jesztvine ne vzeo k szebi pa je od glada vmro.

Septimius Severus je od zsaloszti vmro za to, ar ga je lasztivni szin vmoriti steo.

Maximiana szo pri belom dnevi lasztivni vojacje vmorili vu njegovom satori pri boji.

Decius je z szinom vred poleg Dunaja v edno blatno mlako priseo, pa je vecs ne mogeo vű, nego sze je tam pogrozo.

Valerian je boj pelao proti perzsijszkomi krali, steri ga je vu roke dobo, ki ga je vu caszarszkoj obleki za szebom dao voditi vsze sirom na spot, na szlednje njemi je pa zsvomi dao kozso dolipotegnoti ino meszo njegovo oszoliti. Tak je kusao ete pogan, ka je mantrnistvo, szamo ka brezi vűpanja mantrniske korone.

Njegovoga szina *Gallienusa* szo z bratom i decov vred lasztivni vojacje vkűpzoszekali.

Aureliana je szkrivni pizacs caszarki vmoro.

Dioklecian je taksi beteg dobo, ka je na ednom meszti

ne mogeo osztati. Na veke je okoli hodo, doszta sze je jokao pa na szlednje je szam szebe vmoro z tem, ka nikse jesztvine ne steo k szebi vzeti.

Maximian je steo szvojega zeta i naszledüvalca Konstantina vmoriti, ka bi nazajszpravo za szebe zahvaleno caszarszko csaszt, nego Konstantin je to zvedo, Maximiana zgrabo ino ga je na szmrt obszodo. Na to sze je pa Maximian szam goriobeszó.

Galerius je raka dobo, steri ga je odznotra zse vszega szprehodo tak, ka je edno leto dni vonjao, ka niscse ne mogeo k njemi sztopiti za volo velike vonjobe pa kda njemi je zse telo po falataj razno kapalo, je püsztó szvojo düso.

Maximinus je niksi znotrasnji ogenj csüto tak, ka sze je vesz vküpposzühso na szlednje, szamo kozsa i csonte je bio zse vees pa sze je na tli kotao örjajocs, ka je to kastiga krscsanszkoga Boga za volo preganjanja krscsenikov.

Tak je Bog pokazao zse na toj zemli, ka je zadoszta zmoszen pokastigati one, ki preganjajo njegovo szveto cerkev.

Bassa Ivan.

Szveti Simeon püspek.

— Február 18. —

Vu zacsétki novoga zakona, kda szo zse vszi vucsenicje Jezusovi zpomorjeni bili pa szv. Ivan apostol tüdi ocsi zapro, je escse izda zsivo eden mozs, ki je za volo szvoje sztároszti ino rojsztva vreden, ka bi ga med vucsenike Jezusove racsunali. Te mozs je bio Simeon, jeruzsalemzski püspek.

Simeon je bio szin Kleofasa ino Marie, szesztrane blazsene Divice Marije, brat sztaresega Jakoba apostola. Sztaresi je bio, kak Jezus pa za to szlobodno verjemo, ka je med onimi bio tüdi on, ki szo Jezusa zse vu njegovom zsvlenni naszledüvali ino je meo jus praviti z recsmi apostola: „To vam glaszim, ka szam z szvojimi ocsmi ino vühami vido ino esüo.“

Z decsinszkov lübvajov je bio szv. Simeon podani Jezusi, dokecs je nas lübleni Zvelicsitel po zemli hodo; po njegovom v nebozasztopenji pa, kda szo apostolje po vszem szveti razisli, je Simeon z mlajsim szv. Jakobom, vu Jeruzsalemi osztöo, ka bi szvoje lüdsztvo, stero je Zvelicsitela vmorilo, njemi pridobo.

Leta 62-ga je Jakob apostol vmorjeni od zsidovov, stero lüdomorszto je szv. Simeon zsidovom na nosz vrgeo, ki szo od toga hipa tüdi Simeona zacsneli odürjavati. Nego ravno eta Simeonova batrivnoszt njemi je bila zrok pred apostolami, ka szo naszkori po tom Simeona zebrali za nasz ednika Jakobovoga, za püspeka Jeruzsalemzskoga.

Kak dober paszter je szv. Simeon vu szvojoj viszokoj csaszti nevtrüdjeno delao za rászirjavanje kralesztva bozsega. Lübézen do Jezusa i njegova velika poniznoszt

szta bile one tovarisice, sterive szta njemi dale moes vu vszem preganjanji tolazsiti szvoje verne ino iszkati nove ovce vu szvojem narodi za bozso ovesarnico.

Kda sze je pa priblizsavao casasz, vu sterom sze je mogla oszodba bozsa nad Zvelicsitela preganjajocsim Jeruzsálemom szpuniti, je Simeon od Boga opominani povrgeo Jeruzsalem z szvojimi krszesenikami ino je odiseo prek Jordana potoka v Pella zvano meszto, kama szo rimszke vojszke zse ne szegnole. Pét let je bio szv. Simeon z szvojov csredov vu szuzsnoszti, kda je rimszka vojszka po porüsenji Jeruzsalema odisla pa sze je Simeon z szvojimi nazajpovrno vu szvoj dom. Vu kratkom casazi szo nove hizse sztale poleg sztarih podrtin pa prva cerkev krscsanszka sze je zidala vu Jeruzsalemí onoga csa-sza, kda scse niscse drügi na to miszliti ne vüpaó. Vnogi izraelci szo vzeli gori szv. krszt ino molili onoga, koga szo pred treszetimih letih na krizs pribili, ar je Simeon neutrüjeno delao med njimi dale szvoje delo ino Bog je szvojemi vernomi szlugi podelo moes esüdodelnoszti na olehsanje njegovoga dela.

Szamo ka to veszelje Simeonovo, stero je meo vu szvojih krscsenikaj, je ne osztalo brezi bridkoszti. Tüdi vu njegovo csredo szo notrivdarili zgrablivi vucje ino szo krive vere razsirjavali vu njoj, ar szo pravili, ka sze vszaki, ki z pogansztva sztopi vu krszcsansztvo, prle more obrezati dati pa vnogi szo poleg krszcsanszkih zapovedih tüdi sztarinszke zsidovszke navade duzse drzsali ino szo tak vesili, ka szo ete navade za zvelicsanje potrebne.

Ali szveti mozs je ne szpadno vu dvojnoszti, nego sze je z mocsnov düsov protiposztaovo krivici pa je z taksov zmozsnosztljov glaszo pravico, ka szo sze krivoverci vu njegovom zsvljenji ne vüpali vecs oglasziti.

120-let je sztar bio szv. Simeon pa je vu vszem preganjanji 45 let ravnao cerkev Jeruzalemszko. Nego zdaj, kda sze je zse k szvojemi konci priblizsavao, njemi je Bog steo tüdi korono manternistva vosesiti kakti za placo njegovih velkih zaszlüzskov. Bio je naime vu Jeruzalemi niksi Thebucisz, ki bi rad püspekovszko caszti doszegno ino je bio neprijatel szv. Simeona. Kda je Trajan, rimszki caszar, zapoved dao, ka sze Jezusova rodbina naj vküpzpolovi, te je ete cslovek szv. Simeona tüdi obtozso,

ka je rod Jezusov pa na to tozsko je caszarszki namesztnik Attikusz Simeona vloviti ino pred szebe pripelati zapovedao.

Attikusz je prijazno zacsko govoriti z Simeonom. Njegova velika sztaroszt je tudi Attikuszovo szrce na caszt njegovo nagibala. Pitao ga je, jeli je isztina, ka je on iz pokolenja Davidovoga ino skof krsztsenikov. Simeon je szpoznao, ka je. Na to njemi je Atikusz mito obezsao, csi osztavi Krisztusa pa de poganzskim bogom szluzso, ar on tak sztaroga csloveka ne bi rad mantrao. Nego Simeon je etak pravo: „Nikdar ne zatajim Krisztusa, nikdar ne bodem krivim bogom szluzso. Tvoji bogovje szo najbozsnesi ludje bili pa vekivecsno trplenje je zdaj njihov deo, Jezus Krisztus je jedino pravi Bog.“

Na to ga je Attikusz nisterne dni bicsuvati ino mantrati dao, nego szveti sztarec je z taksov mocsjov prenasao trplenje, ka sze je csudivao pogan, kak more to prenasiti eden 120 let sztar mozs, ka bi vnogoga mlajsega zse zdavno vu szmrt szpravilo. Na szlednje, kda je Attikusz vido, ka Simeon Krisztusa ne zataji, ga je na szmrt obszodo. Krizsani je bio szlednji med onimi, ki szo escse Krisztusa z szvojimi ocsmi vidili. Szam sze je szlekeo, szam je podrzsao roke i noge szvojim hahárom ino med glasznoy predgov Krisztusa ino molitvoy za szvoje neprijatele je zdehno szvojo jako duso.

Njegov neprijateo Thebucisz, ki ga je obtozso, je tudi vmorjeni szledkar, ar sze je vozkazalo, ka je on tudi z Davidovoga pokolenja; szamo ka je Simeon za Krisztusa vmro, Thebucisz pa za puspekovszko caszt. Eden je szveti manternik, drugoga dusi sze pa naj Bog szmiluje.

Iz zsvl. szvecov: Veren.

Navuk szv. Franciska Saleza.

— Od lübeznoszti i csisztoszti. —

Bio je nikak, ki sze je nasemi szvetci potozso, ka ne more lübeznoszt do blizsnjega ino csisztocso naednok vu szrei meti.

Zakaj pa ne, ga je pitao szv. Francisek?

Za to, ar lübeznoszt me zsene med lüdi, ona je batrivna, jaka, brezi vsze bojazoszti pa me pela na velka nakanenja vu csaszti bozsoj. Ona je vszamogocsa z bozsov milosztjov, od koga sze ne more odlocsiti; ona ne gleda szmrti, ne glada, ne zseje, ne nagocse, ne preganjanja, ne mecsa, niti preminocnoszti, bodocsuoszti, prihodnoszti, niti angelov, niti csloveka, ne gleda voze, niti manternistva pa nikaj, ka je zemelszkoga. Tak pise zse Szv. Pavel apostol od lübeznoszti. Ona je mocsnesa, kak szmrt, ino batrivnesa vu boji, kak szam pekeo. Ona je poterpezsliva, krotka pa vsze verje, vsze sze vüpa i vsze pretrpi; ne gleda na lüdi, nego szamo na szvojega Lüblenoga. Lübeznoszt zsive, szvete i Bogi dopadlive dare darüje z veszeljom ino brezi dvojnoszti.

Csisztoszt pa celo naszprotna: gingava, csütliva, bojazлива, trepetajocsa. Ona sze pri vszem sztrahsi, pri najmensem ropoti csütenja trepecse, boji sze od vszakoga szrécsanja; vsze jo moti naednok. Eden szameren pogled njoj zse zdihavanje sztavi, csi li ka szzi njoj zavezses ocsi, kak Job, ki je pravo: „Zavezo szam napravo z ocsmi mojimi, naj ne poglednejo zsenszke.“ Edna salna, szmeh-

sna recs jo zse nemirno vesini; ne vidijo sze njoj dühsece rozse zsvljenja, ar sze boji njihovoga csemera; prebrana jesztvina je pred njov krzsak satana, szmeh je njoj zse razvüzdanoszt, drüztva szo njoj szküsnyave, z ednov recs-jov, ona je szramezsliva ino bojazлива kak potnik, ki dragocenoszt noszi prek nocsi po logi pa sze na vszako najmense sostanje lisztja szkrije za grmovljom.

Lübeznoszt nasz tira, ka bi lüdem na pomocs bili, naj bodo zdravi, betezsni, sztari ali mladi, mozsje, ali zsene. Ona ne gleda razloeska med lüdmí. Pa bi vszikdi rada nazocsi i na pomocs bila.

Csisztoszt pa zna, ka vu szlaboij poszodi noszi szvojo dragocenoszt, kak szv. Pavel apostol pise pa ka eta dragocenoszt vu vnojoj razlicsnoj szküsnyavi hitro na zgübo pride, zato sze boji lüdi, vnozsine ino je rada szama.

Za to csi scsem vu lübeznosztí delati za drüge, znam vu pogibelnoszt prinesztí csisztoszt, csi pa scsem csuvati esisztoszt szvojo, te sze pa morem csuvati od djanja lübeznosztí.

„Ne je tak, kak szí vi miszlite,“ je odgovoro na to nas szvetnik, „nego ravno eta dvoja jakoszt je edna ovoij na pomocs.“

„Csi je naime sto naprejposztavleni, ali poglavar, ali dühovnik, on je duzszen med lüdi idti. Ravno tak vszaki drügi, ki delo i poszle ma z lüdmí vküper na ednom mesztí. Pa bi te vszi taksi mogli kvar trpeti vu csisztosztí, kda dela lübeznosztí i duzsnosztí zvrsavajo? Nikak ne, ar vszaki, ki z lüdmí i med lüdmí za szebe i za szvoje dela, more szvojo csisztoszt pod obrambo szvoje (Boga i blizs-njega) lübeznosztí preporacsati tak, ka lübeznoszt z szvojov jakosztjov, vrelosztjov, batrivnosztjov naj bo kakti csuvar ino sztena csisztocse, z sterov je okoli obdelana.“

„Csi je pa sto szam ino njegoví poszli szo tüdi vu szamoti, csi je njegova duzsnoszt biti pri domi ino dalecs od cslovecsega tovaristva, on pa naj szvojo lübezen pod

obrambo szvoje csisztosztí da, ka ne bode vün szíílí vü neszrecso, nego de mirno iz dalecsega szesz krbo za szvoje lüdsztvo, med stero sze podati ga níksa düznsoszt ne nagiba.“

Pa zakaj je to tak, sze lehkó zarazmi: Koga düznsosztí vü sereg zövejo, onomi mílósésa k redi sztojí ná pomocs, koga pa düznsosztí vü szamoto zövejo, on sze naj ögne prilike, ar kí lübi nevarnoscsó, on preide vü njoj. Zato szo szvetcí, kí szo vü mocsnom deli med národóm doszegnolí szvetoszt pa szo, kí szo vü szamotí náisli Boga. Vszakí poleg szvojega sztána í poleg szvoje düznsosztí. Kda szí düzsen, ídí med lüdí, Boga lübeznsoszt de te csuvala, kda szí pa ne düzsen, te sze sztáví prí domí, ka ne preides!

(bi.)

Drobis.

— **Od grozne nesreće** nam pišejo amerikanske novine zacetka decembra preminocsega leta, stera sze je zgodila vu tak zvanom „doli szmrti“ v zahodnoj Virginii. Sziromaski rüdokapocsje szo iz globocsine 200—300 metrov kamen za kúriti kopali tam, kda naednok nikaj pocsj, pokvarjeni zrak votlin sze vuzsge ino zezala vküper káple pa vecs kak 500 lúdih zakopa zsive, brezi vüpanja, ka bi je resiti mogli. Polovica delavcov je bilo amerikanszkih, drüga polovica szo pa bili polacje i taljanje. Resili szo sze 2—3.-je, stere je mocsen szláp z kamenjom i zsezom vküper nad lüknjo, po steroj sze je vö i notri hodilo, vövrkao pa szo tak szrečno szpadnoli z 200 metrov globocsine vö na breg, ka szo vu zsvljenji osztali — je to ne bozsa miloscsa? Národ sze vojszküva proti Bogi, ne pozna ne pétka, ne szvétka, szo ki szo v Ameriki 3—4 leta, escse duzse od zúotra ne cerkve vidili; ne estüdivajte sze, csi duge poterpezsivoszti Bog te na ednok vszem nevernim tak grozovitno példo pokazse.

— **Darüvitoszt katholicsanszkih püspekov** ino dühovnikov je vszikhár glaszovitna bila med národami. — Zdj estémo od nasega milosztivnoga püspeka, ka szo k novomi leti szkoro 2000 koron zdavali na dobre nácsine — pa to vszi püspecje delajo okoli novoga leta. Desewffy

Alexander csanádszki püspek, ki szo zdaj vmrli, szo vecs kak pol million koron neháli vu szvojem testamenti na različne cerkve, klostre, bolnisnice i t. d. — jeli ka je popovszko imanje za nikoj li dobro. Jezero pa jezero dobrih cilov je, steri sze ne bi mogli doszegnoti, csi ne bi je katolicsanszki dühovnicje gordrsali — kapa csi sze njim vzeme imánje, jeli do oni, ki szo na eta imánja tak lacsni, davali telko? Jasz ne verjem, te zdaj ne bi tak lacsni bili na njé.

— **Velki spot** proti oltarszkomi szvesztvi sze je zgodo vu ednoj fari nase püspekije vu novembri preminocsega leta. Ob polnoci je naime eden pijan cslovek zbüdo plebanosa, naj idejo na szpoved med brege tak poldrügovöro dalecs. Plebanos ga pitajo, jeli je jako velka szila, ar szo számi belezsaszli bili, na to je odgovoro, ka ne tak prevecs velka szila zato. „Na te pa dobro,“ szo djali plebanos, „te bom pa zaütra rano so, okoli seszte vüre bom zse tam.“ Na to odide te cslovek. Plebanos ob $\frac{1}{2}$ 5 ih sztanejo, vzemejo szvesztvo k szebi pa idejo z ednim decsakom. Pridejo vö, pitajo pri vszeh hizsaj, kde je be- tezsNIK, pa ga ne bilo. Na zadnje sze obrnejo nazaj z szvesztvom pa te csüjeto, ka je te pijanec pri szoszedi szpao pa zdaj nikaj nescse znati od szvojega nocsnoga dela. Placsao je nisterne korone pa par tjédnov zdaj szedi, kde szí ma csasz premislavati, ka je to: iz szakra- mentov materecerkve sálo delati. Ka pa csi bi na takso prevzetijo dühovnicje vöpovedali, ka v noci k nikomi ne bodo sli na szpoved, csi ne pride obsinszki poglavar, ali cemester po njih, koga dobro poznajo.

— **Szv. ocsa**, riinszki papa, Pius X. do 1908-ga novembra 8-ga obszlüzsavali szvojo zlato meso. Na to sze zse celi katolicsanszki szvet pripravla tak, ka ki szo mogosi i razmijo, oni cerkveno obleko delajo za dar szv. Ocsi, stero te papa med missionszkimi cerkvami razdelijo. Drügi pa peneze darüjejo na ete namen, ki pa nikaj ne more dati, on pa naj gleda, ka de vu tom leti vecskrat so k szpovedi ino precisicsavanji ino de molo za szv. ocsa papo ino za pravo cerkev bozso, naj jo Bog csuva, brani proti vszem njenim neprijatelom.

— **Najvekša i najszíromakesa püspekija** na szveti je vu Szevernih Zdrüzsenih-Drzsanzaj Amerike, stero püs-

pek szo O' Reilly. Vsza püspekija je 70,000 kvadrát mil velka, vernih szamo stiriजेzero broji. Je vu njoj deset szvetszkih dühovnikov ino seszt jezuitov. Je tam taksi dühovnik, steroga najblizsnja zseleznienska posztaja 200 mil dalecs od njega. Lüdsztvo sziromasko. Dühovnicje majo zlesza kakso kucso, stere polovica je cerkev, drüga polovica pa za missionara, vu steroj szi sam jeszti zküha, csi ma zkoj. Pa szo lüdjé verni krscsenicje ino bogabozazni pa zadovolni vu szvojem sziromastvi.

-- **Niksega prednesega türka** dete je ob prvim slo v solo pa to sze je etak godilo, kak eden cslovek popise, ki je tam hodo: Naprej je slo eno 200 dece z paroma, za njimi edna kola vu ki je toga türka dete szedelo ovencsano pa poleg njega edna drüga sziromaska deklica, stera je tüdi te sla obrvinu. Odzaja za kolami türkovi szlüzsabnicje, med sterimi je eden vánkis neszeo, na sterom de dete szedelo — türszka deca v soli na tlih szedijo — odzaja szo pa sli vucsitelje ino szo tak szprevajali to processijo. Z toga vidimo, kak sze med tem narodom verzka sola za vizziko postüje. Ne bi sze nam trbelo malo vesiti od etih poganov?

Posta reditela.

L. L. Bács. Szlobodno proszim malo pomoesi z mirne tihote za naso szlaboszt? Tam sze naide kaj, koga mi ne poznamo i ne razmimo.

J. P. Crna gora. Za jezero i ednoga uzroka volo nam je ne mogocse szpolniti Vaso zseljo. Lepo bi bilo.

P. g. M. K. N.-Dolány. Hvala na dobrovolnom szpomini. Csüjem, ka pri Njih je nekaj vu kisti za nasz. Na szprotoletje szam pridem proszit!

S. J. Ljubljana. Hvalim za poszlatev — pride poredi. Vü pam sze, ka szo sznopicsi dobro prisli?

Gospode pizatele proszim za prihodnji meszec napravlene artikuluse do 15-ga vszikdar mi poszlati!

